

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Til Menander, 1782

Citation: Baggesen, Jens: "Til Menander, 1782", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 2. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid54522/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Stroffer Døden mod din unge
Sanger sine folde Hænder,
Dg det Hierfe, som nu bærender,
Brister isnet ved det junge
Slag — mit sidste Suk i dette
Sidste Blun er Henriette.

Til Menander.

Du glade Ven! som i din Elstes Arm
Kan trodse Skæbnens Storm og vilde Carm,
Som ved din Daphnes Haand paa Roser træder
I Livets Nat, hvor jeg blandt Tornene græder;
Dg ledes tryg ved hendes Trost og Raad,
Som Theseus fer ved Ariadnes Traad;
Som dysset i din Fryd ei Smerte føler,
Men hører Zephyr der, hvor Norden blæser;
Dg tryg paa hendes Skied, ved hendes Bryst
Seer i din Elskons Speil fun Eys og Eyst!
Tilgiv mig, elste Ven! om jeg afbryder
Et Bielsk den Rølighed, du nyder;
Tilgiv mig! ak, thi Skæbnen nægted mig
Enhver Velsignelse, den skænkte dig.
Viid, elste Ven! den Jord, som hun ombanner
Til Himmel i din Arm, din Ven forbander;
Viid, Hinden jog fra mig for evig bort
Hverf Smtil af fryd; mig Solen selv er sort,
Mig Jorden er, som Skrækvens mørke Rige,
Opfyldt med Bødler og Ulykkelige;
Fryd er mig Død, og om min knuste Barn
Opflammer Hæved, selv i Venfabs Arm.

O! du, som ligger smukt af Dredens Torden,
forglemt af Himmelens, forstudi af Jorden,
Trods den Elendighed, som martrer dig,
Trods al din Tanmer, du er lykkelig,
Hvis du kun lidet eget Uhelds Smerte,
Og andres Sul' din Sicel ei større læerte;
Hvis ikke Frenders Graad og Venners Frig
Dig friste til at glemme Gud og dig!

Dog! er det Ret, jeg dig min Smerte flager?
Din onime Sicel vil dele disse Plager;
Min Klage vil forgifte dig din Roe;
Ting, som din Ven saa gierne vilde troe.
Og jeg, som føler al den Qval, som brenner
I Sorger for ulykkelige Venner,
Jeg smitter grum med Sorg for mig et Bryst,
Som Gud fandt værd og skabte blot til Lyft!
Jeg, Ven, bedrøve dig, og see dig grædel
Jeg fulde for min Skuld her Taarer væde
Det Øie, som af Delyst stræle nys,
Som kun er slakt til Smil og Daphnes Kys!
Din Sicel jeg fulde grum min Gift indgyde!
Og reue dig, hvad selv jeg ei kan ryde,
Min sidste Trost jeg fulde reue mig,
Min elste Ven! at see dig lykkelig?
Nei! stul dig, junge Qval, i fulde Taarer,
Du tynger doppeit, hvis min Ven du saarer;
Kom, sidste Glimt af Fryd, og stem mit Sang
Til Lyft den ceneste, den sidste Gang.

Tidt, naar min Sicel, forfulgt af Skræk og Kummer,
Mens salig i din Elstes Arne du summer,
Sank i det Hår af Sorg, den svømmet i,
Den saae din Fryd at lyne sig forbi,

Øg voldsom den anspændie sidste Kroætter,
For mere nær at hvemme Gåndsen efter:
Som bange Styrmand seer, paa knuste Stavn,
I Stormens Nat et Glimt i nære Havn,
Som gennem sorte Skop en Vandrer iser
Imod et Lys, der dybt i Grunden smiler,
Saa seer min Sicel den Sol, der Skyen brød
Øg lyser rundt om dig paa Daphnes Skied;
Af Sælent Vensteb den da, lettet, soinger
Sig efter dig, paa Tanfens snare Vinger;
Den glemmer alt, og troer sig lykkelig,
Fordi den favner Daphne, Dyd og dig.

Da glemmer jeg hvert Nag af fremmed Smerte,
Øg mindes knap, den saarede mit Hjerte;
Da mit henrykte Sicel i Glæden troer,
At Gud er god, og ei allene stor;
Da synes mig den hele Skabning smile,
Øg Dyd mod Dyb og Lyk mod Vellyst ile,
Øg kappes om, i Fryd at drukne mig;
Da er jeg rolig, glad og lykkelig,
Som en fibbruden Mand, igien paa Landet,
Forglemmer Stormens Rødsler nys paa Vatdet,
Saa glemmer jeg min Smertes vilde Larm,
Naar jeg dig stuer glad i Daphnes Arm.
Det er mit sidste Tilflugtssted paa Jorden,
Naar Himlen mig forfolger med sin Torden,
Hvor min forfulgte Sicel kan skule sig
For Fædres Hændevråd, og Bredres Skrig.
Det er den Sol, jeg siner midt i Taagen,
Som trojer mig i Nattens bange Vaagen,
Øg styrker mig, at ende Livets Førde,
Min Gud, mig selv og min Menander værd.
